

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967283920.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Jeg blev født den 2den Junij 1731, og man har sagt at jeg næsten aldrig græd, og uden mindste Misundelse saae min Broder, der Blev født Aaret efter at Ligge ved min Ammes Bryst. Den første jeg yttrede Kierlighed og Hengivenhed for var min Morfader, salig President *Brøer*, som var saa meget meere Besynderlig, som han havde et mørkt Udseende og en buldrende Udtale, hvorfor mine andre Sødskende vare Bange for ham. Førstend jeg endog kunde snakke, yttrede jeg megen Deeltagelse i andres Lidelser; naar der kom en Bettler for Døren, og min Beste Fader var hiemme, Lod jeg dem der vare omkring mig hverken Rist eller Roe førstend de Bragte mig ind til ham og <jeg> ved min Pantomime Bekom noget af ham til den Fattige, men var han ude, var jeg ganske roelig, undtagen jeg gjorde et Bedrøvet Ansigt og sukkede. Hvad enten denne Følelse, der *Sympathiserede* med hans eget Hierte, drog hans Kierlighed til mig, eller det skeedte ved min udmærkede Kierlighed til ham veed jeg ikke, men vist er det [er det], at fra det jeg kunde skiønne, var jeg ham det kiereste og dyrebareste paa Jorden. De tre første Aar, mine Forældre vare gifte, vare de i hans Huus, og efter de vare flyttede for dem selv Lod han mig ofte hente og maatte jeg da Ligge uden for hans Seng tæt ved ham, og hver Gang han vaagnede om Natten følede han efter om jeg ikke havde kastet af mig, og var det skeedt, dækkede han mig med den største Omhyggelighed. Han var en sand og oprigtig Christen, og det man med Føye kan kalde en gudsfrygtig Mand, uden mindste Hyklerie eller Pralerie; thi i Omgang var han munter og Sælskab liig, men i Løndom ærede han sin Gud. Han stod een Tiime op førstend hans Kone og Børn, og denne anvendte han 62 til at tale med sin Gud paa sine Knæe, hvortil han havde en Pude at Ligge paa. Da jeg var lidet over tree Aar spurgte han mig om jeg vilde staae op med, og gaae med ham i hans Kammer? Jeg som ingen større Lyksalighed kiendte end at være om og {hans} hos Ham, var strax villig dertil og der maatte jeg da knæle for ved ham paa hans Pude og Bede <med> ham. I disse Morgen Tiimer Lærte han mig at kiende det høyeste Væsen, som en mild og god Fader, der var villig til at give sine Børn alle de gode Ting, som de i Kierlighed og Tilliid Bade ham om, naar de ikke fortørnede ham, siden han saae og hørte alt hvad de gjorde og sagde<,> Ja endog hvad de tænkte. Jeg forlangede derpaa at vide af ham hvad Gud blev vred for, og han forklarede mig det efter min Alder og Fatte Ævne. En Morgen sagde jeg til ham: at jeg havde noget som jeg ret vilde Bede Gud om, men han maatte lære mig hvordan jeg skulde sige. Hvad er det da for en vigtig Ting, spurgte han? At Du aldrig maae Døe<,> svarede jeg. Det maae du ikke <Bede> om, sagde han; for der ved skeedte mig ondt. Dette kunde jeg ikke Begribe, mig syntes det var snarere Ondt at døe. Han Beskrev mig derpaa hvor svagt og elendigt en høy Alderdom gjorde Mennesket, men at derimod de der døde kom til Gud. Nu svarede jeg, saa vil jeg bede Gud at jeg maae døe med naar Du dør. Det maae <du> ikke heller, svarede han; thi saa vilde du io kun i Himmelen for at være hos mig; men der kommer ingen som holder meere af andre end af Gud. Mange deslige Samtaler havde han med mig om det jeg vilde Bede Gud om, og alt som jeg Blev ældere Lærte han mig, hvorledes man skulde Bede, og indpræntede efter Haanden mit spæde Bryst den faste Tilliid til den Høyeste, der i heele Livet har været min Trøst i alle tilstødende Gienvordighed<er>.